

на ебуронитѣ¹⁾ и кондрузитѣ²⁾ зависими отъ тревиритѣ, рѣшилъ веднага да трѣгне противъ тѣхъ. Прѣди това обаче той събралъ по виднитѣ галли и, безъ да ги укорява за повикването на узипетитѣ и тенхтеритѣ, безъ да имъ покаже даже, че знае тѣхнитѣ интриги, отнесълъ се съ тѣхъ твърдѣ любезно, насърдилъ ги и имъ заповѣдалъ да набератъ конница. Слѣдъ това, като се снабдилъ съ храна и взелъ съ себѣ си 5.000 души отборна конница, той трѣгналъ отъ земитѣ на авлеркитѣ, лексовитѣ и др. къмъ р. Моза³⁾. При приближението му, узипетитѣ и тенхтеритѣ испратили пратенници да го срѣцнатъ и му обявятъ, че по-неже били истикани изъ земитѣ си отъ суевитѣ, тѣ не търсятъ освѣнъ други земи въ които да се заселятъ, а въ случай, че бѣдѣтъ нападнати, ще се защищаватъ. Цезарь отговорилъ, че до като тѣ стоятъ въ Галлия, той нѣма да имъ даде помощъ противъ суевитѣ, че не може да имъ даде земи въ Галлия, защото такива незаселени нѣмало, но имъ прѣдлагалъ да се заселятъ въ земитѣ на убиянитѣ⁴⁾, които тѣкмо въ това време го викали на помощъ противъ суевитѣ. Пратеницитѣ го помолили поне да не отива по натагъкъ, до като тѣ се върнатъ съ отговоръ: но Цезарь имъ отказалъ и продължилъ движението си, като знаелъ, че узипетитѣ и тенхтеритѣ испратили по голѣмата частъ отъ конницата си⁵⁾ на лѣвата страна на Моза⁶⁾ за събиране храни и искали само да спечелятъ време до възвръщанieto ѝ.

Като доближилъ само на 12 мили

(около 17 версти) до тѣхъ, Цезарь пакъ срѣцналъ пратенниците имъ съ по напрѣшнитѣ просби, на които той пакъ отказалъ. Тогава пратенниците го молили поне 1) да заповѣда на прѣдната си конница да не напада узипетитѣ и тенхтеритѣ, 2) да имъ позволи да отидатъ въ земитѣ на убиянитѣ и 3) да имъ даде три дни примирие. Макаръ Цезарь и да не имъ вървалъ, обаче обѣщалъ да измени още само половинъ мильа до едно мѣсто, гдѣто имало вода, а на конницата си заповѣдалъ да не напада узипетитѣ и тенхтеритѣ, а ако тѣ я нападнатъ, то да се държи до като той пристигне. Но щомъ конницата (останалитѣ 800 души отъ нея) на узипетитѣ и тенхтеритѣ, открила Цезаревата конница, веднага първа я нападнала, (трѣбва да се прѣдполага — по недоразумѣние), отблъснала и принудила да избѣга, като ѝ нанесла загуба отъ 74 души¹⁾. Но Цезарь приписалъ това на злия и коваренъ умисълъ на узипетитѣ и тенхтеритѣ и рѣшилъ да не влиза вече съ тѣхъ въ никакви прѣговори, а да ги нападне ненадѣйно. На слѣдующата заранъ, когато той се готвилъ да трѣгне въ походъ, едно голѣмо число узипети и тенхтери, на чело съ най виднитѣ си прѣдводители и старци, дошли въ лагера му да оправдаятъ нападението на прѣдшествувавшия день и да сключатъ примирие. Но Цезарь ги задържалъ подъ стража и, като построилъ армията си въ 3 линии, а поразената на вчерашния день конница турилъ отзадъ, бързо трѣгналъ напрѣдъ и, като изминалъ 8 мили (11 версти и нѣщо), нападналъ ла-

¹⁾ Въ Люттихската провинция.

²⁾ Въ Намюрската провинция.

³⁾ Отъ Нормандия къмъ р. Маасъ.

⁴⁾ Въ окръга на Келнъ.

⁵⁾ Узипетитѣ и особенно тенхтеритѣ се славили, като отлични конници.

⁶⁾ Въ южний Брабантъ и въ Антверпенската провинция.

¹⁾ Причинитѣ за избѣгването на 5 хилядната Цезарева конница прѣдъ 800 души конница на узипетитѣ и тенхтеритѣ вѣроятно били: 1) отличнитѣ качества и внезапното нападение на послѣдната и 2) небръжността на първата и неспособността и погрѣшкитѣ на началниците ѝ.